

LO VENDRELLENCH

SETMANARI COMARCAL DEL BAIX PANADÈS

Número corrent, 10 céntims.

Número atrassat, 20 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIO

VENDRELL..	1'50 pessetas trimestre.
FORA..	1'75 " " "
EXTRANGER..	2 " " "

PAGO ANTICIPAT

Redacció y Administració

Carrer del Teatre, núm. 18.

Anuncis, remitits y reclams, á preus convencionals.

No s'admeten escrits sense firma.

NO 'S TORNAN LOS ORIGINALS

Farmacia de J. Orpinell
Vendrell

PASTILLAS DIGESTIVAS ORPINELL

Curan la Dispepsia (catarro gástrich de forma crónica) la Gastralgia (*Dolor de cor*) las *Malas digestions*, el *Cor-agré* y las *Diarreas*. — 1'50 ptas. la capsula

Balzam Durán-Durán contra 'ls **ULLS DE POLL** y **DURICIAS**
— 50 céntims l'ampolleta —

Targetas postals ilustradas

— AB VISTAS DE —

Barcelona y Tarragona y sos monuments; Poblet; Santas Creus; Montserrat; Arch de Bará; Pont del Diable de Martorell, y artísticas ab Caps d'estudi.

10 céntims cada una.

Se troban de venda en aquesta vila en la impremta de Ramon Germans

DIADA dels MORTS

Cada any en aquet dia 's remou el caliu de nostres sentiments, y s' evoca el recort de nostres afeccions.

Podria dirse que en lo mon espiritual, com en el material, no 's pert un átom de sustancia: en aquet, transformantse perdura eternament, y en aquell, arrecónas al cor, subjectantse, quan menos, á las vibracions que remou el pensament al trobarnos en la festa de la diada dels morts.

En el sentiment se compenetrar l' home que sent y l' objecte sentit, y d' aytal maridatge ne surten amors, odis, desenganys. Es en debades pretendre esborrar de la memoria la cosa que ens impresionà.

El malvat cacich que 'ns delatà, ignocents, á la justicia, pera fernos perdre 'ls bens, la salut y l' amor de nostres fillets, allí està en nosuras entranyas atravessat com una mala espina.

Aquella dona, que despertà nostre amor primer, quins ulls brillaren en el cenit de nostra veitura y 'ns feu actors de tants idilis tendri-vols, encara remou el cor anyoradis.

Per ço no mor' en l' oblit el náuxer que, deixant la familia, anà solcant ayguas remotas y vegé enfonsarse ab ell son navili, al fons de la mar esferehidora. Ni la mare que amorosida cuydà els jorns de nostra infantesa, y no be's trasbalsava comensant á fruir tots sos afanyes, rodejada de petitets á qui contar rondallas d' altres épocas llunyanas, quan acabà sos dias com coloma arrupideta en son llit de plomas. Ni 'l fill, esposa, germà, que, apenas oberta sa con-

ciencia al dever, son cor á la esperança, atravessaren aquesta vall de llágrimas, per corre, massa aviat, á la pau eterna, á la quietut del cementiri.

Si no visquessin en nosaltres, si son recort no impresionés vivament nostre cor, y trasbalsant el sentiment no s' obrissen tantas y tantas feridas jamay cicatrisadas, no podria compèndres la existencia sino pera befarla.

¡L' home sense afeccions, sense familia, sense patria!

Veus aquí una fera del desert. Veus aquí una roca colocada en un torrent, quals rieradas modificant sa posició no despertan sa consciencia.

¡L' home masell, l' home idiota! Arranqueu-li 'l cor, torseuli la llengua, donchs, ni l' un es sensible á las emociones nobles, á las palpitations de l' ánima, baix quinas influencias se desplegan las soberanas energias de l' esperit, ni l' altra podrá repetir jamay las gestas d' una historia brillant, pera ensenyar á las generacions futuras quan y quan gran fou nostre poble y com ne foren nostres avis de forsuts y valerosos.

La familia ahir tot just se congriava en la festa de Totsants y apurava 'l vi ranci de la tradicional castanyada.

Alegres tots, vells y maynada, no encertavan á descubrir el lloch de la pobre avia que 'ls abandonà per sempre en la darrera invernada, y avuy ¡cóm pregan per ella al escalf de la llar!

¡Cóm n' arriba la maynada de torbar el camp de la quietut, y ab quina ignocencia preguntan per nostres difunts, pera somniarlos més tart rodejats d' angelets que 'ls ubriagan!

Tornarán, una y altra volta, eixas memorables festas; els petits serán homes, y nosaltres, pobres vellets, encare recordarem l' escó de nostres pares, y allí anirém com si hi hagués quelcom de son esperit que amaga la nostra ánima y reviu gratas recordansas.

Conservar la llar es conservar la patria; y aquesta no pot morir jamay, malgrat vingués una forta sotragada que obrís la terra y l' abim engolis nostre Montserrat, quals serraladas guaytan amorosits tots los catalans.

Joan Antich.

Van progressant nostras ideas y obrintse pas entre 'ls polítics que volen escalar lo poder. Quan son baix las esplotan y quan son dalt no se'n recordan.

Aquí tenim al inclit Capità general López Domínguez, capitost de la novíssima concentració democrática, que intenta amotillar-la a las condicions del partit «viable» pera la governació del Estat: y de bonas a primeras declara que 's deu al regionalisme una satisfacció en forma de «ampla descentralisació, sense abdicar del dret de patria».

Y casi ens havíam donat ja per convensuts de la bona fe del demòcrata exministre lliberal, y comensavam a creure que en López Domínguez no seguiria 'ls passos d'altres polítics que sigueren tan pròdichs en paraulas com avars en obras, quan vetaquí que las ha donat per alabar a tort y a dret a en Canalejas, al Rey, als representants del poble, etc.

Es a dir; que 'l capitost de la concentració ha tirat l'am per veure si agafa peix.

Y, si n' agafa, se'ns tornarà bromista com en Moret que, al contestar-li a aquell prohóm, va reclamar pera 'l Govern actual la gloria d'haver presentat y portat a cap un programa democràtic y salvador.

Aquets polítics, després d'engatussarnos, encara se'ns enriuen.

Y podém anar a ferne cas de las sevas promesas!

El fet de Sant Salvador la Inquisició en el segle XX

A petició de molts de nostres subscriptors reprodühim la extensa relació que a *La Veu de Catalunya* ha fet un dels senyors que durant 45 dies han permanescut tancats al Castell de Pilat de Tarragona, per lo de la platja de Sant Salvador, al objecte de que tothom tinga coneixement exacte d'aquell célebre succehit.

Heus aquí com ho relata:

—Tot el Vendrell sab molt bé que a poca distancia del barri marítim de Sant Salvador hi ha una masia, quin propietari es un empleat de telégrafos, jubilat per boig ja fa molt temps. Aquet subjecte, que además té instints que'ns abstenim d'anomenar, fa uns dos anys que ha agafat la maría de defensar a Espanya dels atachs suposats del catalanisme, y s'ha convertit en un ridícol Quixot capás de fer qualsevulga barbaritat davant dels molins de vent de sa boja fantasia. Recordém que l'any passat, quan el ministre Villanueva va anar a Vilafranca, l'exempleat aquell aná a rebrel a la estació de Sant Vicens y s'hi presentá en una forma ridícula, oferintse incondicionalment. La seva figura y las sevas maneres varen cridar tant l'atenció dels acompanyants del ministre, que si no hagués sigut per la intervenció d'un catalanista vendrellench, l'hagueran fet agafar per la policia.

Ab aquests antecedents, no s'estrenyarà la seva conducta.

Un dia, una familia banyista de Sant Salvador, pera estrenar una casa de bany que va posar a la platja, en ús del seu perfecte dret y sense faltar a cap llei ni disposició coneguda de cap mena, sense tindre l'ànim de mortificar a ningú, maná col·locar-hi una bandera catalana.

Vist aixó pel fulano de la nostra historia, cregué posar una *pica en Flandes*, issant l'endemà mateix en la seva respectiva caseta una bandera espanyola, ab la santa intenció, sens dubte, de protestar contra l'atreviment del amo de l'altra bandera.

Y veus aquí com la farsa d'aquell periódich que infla l'assumplo, comensa a ser coneguda.

En efecte: resulta dels fets que aném relatant, que no va ésser posada la bandera catalana pera protestar de la espanyola, sino molt al revés. Vagin prenent nota els pochis que varen fer el joch d'aquell periódich.

Un dia, per desgracia de la colonia de banyistas, va desapareixer de la caseta del empleat jubilat per boig, la bandera espanyola, y ja 'l tenim prenentse la cosa per lo trágich y fent deu mil pantomimas propies d'un Quixot en el darrer grau del desequilibri.

Ningú, absolutament ningú, va fer cas d'aixó; puig conegut com es l'amo de la casa, tothom va creure que 's tractava d'una broma. Diuen que l'empleat jubilat per boig va veure al pen de la caseta un lleterero en la arena que deya: *Restos de la bandera española*. Com que ningú 's va pendre la molestia de averiguarho, hem de creure que 'l tal lleterero existia.

Per tractarse de qui 's tractava, fins suposant que no era una comedia inventada per dit senyor, ningú va fer cas del fet, se va pendre per una broma de mal género, però inofensiva y sense intenció, y tant es aixís, que en el Vendrell tothom ignorava que semblant cosa hagués passat.

Al cap de pochis dies va presentarse a la platja un de Calafell ab galons platejats algech, que ab ademans descompostos y en un *estat anormal* que Deu n'hi doret, deya que volia pendre la bandera catalana de la caseta del senyor Solá. Com que l'home no anava prou bé, va ser objecte de las burlas de molta gent, y tothom va creure que aquell furor anticatalanista era fill d'un producte agricol y de las instruccions, tal volta, del empleat jubilat per boig, amo de la bandera sustreta.

Lo cert es que, no trobant cap escala pera arribar a pendre la bandera de las quatre barras, va apoderarse dels remes d'una barca pera apoyarse en ells a dit objecte, mes un dels curiosos que rifaven al home dels galons, tement per la sort dels remes, va avisar al amo d'ells, que era 'l pescador Calau, molt conegut del Vendrell.

El pescador, com es natural, va anar a trobar al fulano y li digué textualment:

—Mestre, y si 'm trenquéu els remes?...

—Si 'ls voleu, preneulos, contestá el dels galons, aegut a terra.

Y el pescador prengué els remes.

Ficinsé bé en aquels detalls, perque encara que semblin sense importancia, ne tenen molta.

El fulano dels galons se entorná a Calafell, no sense haver donat repetidas mostrás de son estat (1), y la bandera catalana continuá; mes seria ja passada mitja nit quan també va desaparéixer.

Qui la va pendre, no volém saberho. Fassi, si vol, averiguacions lo maleix subjecte de Calafell, y molt será sinó troba l'autor de la sustracció y quins varen acompanyarlo.

Al cap de dos ó tres dies, un altre banyista, pera veure si també li prenia y qui la prenia, va posar altra bandera catalana.

Y aquí hem de tornar a insistir sobre la farsa del periódich patrioter. Diu en ell en Sangüesa que en una de las casetas que no hi havia bandera catalana varen posarnhi tan prompte com li prengueren la seva. Aixó es una solemne falsetat. La darrera bandera catalana va ser posada quan prengueren la del senyor Solá, y no quan fou sustreta la seva. Consti aixís, y digui en Sangüesa si al fer la denuncia del fet no senyalava a ningú y si no tenia la intenció de fer mal a determinadas personas, com diuen que assegura...

Bé es veritat que també hi há qui assegura que 'l tal Sangüesa anava dient ab tó d'amenassa, ja feya algún temps, *que la platja se recordaria d'ell*.

Peró aném al cas.

Ja casi ningú 's recordava de las banderas, quan al cap de molts dies, el 28 d'agost, va compareixer a la platja el tribunal militar, qui acompanyat de civils y del mateix Sangüesa, aná a examinar, de primer antuvi, el lloch del fet. Prompte comensaren a pendres declaracions y més declaracions, moguentse tanta fressa, que tothom quedava admirat de que

(1) Com una prova d'aixó, citarém el següent fet: Mentres buscava una escala, va ficarse en una taberna de la platja pera remullar el seu furor, y tant era aquet, que trepitjant la seva gorra, deya que trepitjava la corona de la Reina, referintse a la insignia que hi tenia, y l'home ho feya ab tota la furia de que era capás. Tenim testimonis d'aixó.

per un fet que a tot arren haguera passat per una broma més ó menys pesada, se bellugués en Espanya tanta gent y demostrassin tan patriòtic zel las autoritats.

Els comentaris que sobre aixó's feyan eran molt sabrosos. Sense voler venian a la memoria de tothom las banderas que 'ns varen pendre a Cuba y Filipinas, y naturalment, que desseguida ens ocurrian tristas comparacions.

Tothom prenia la cosa per broma; tothom, menys en Sangüesa y un foraster que actuava d'espía qui ab el més *bon desij* assegurava que un altra any faltaria de la platja més d'un banyista dels que engany hi havia. Deu li pagui la bona intenció y els bons serveys que va prestar pera ajudarnos a caure.

A l'endemà vingue a instruir diligencias per segona vegada, puig ja n'havia instruit arrán del fet, el senyor Jutge d'instrucció del partit del Vendrell.

Y naturalment: la broma va continuar, y tothom reya... Tothom jay! perque tothom ignorava que un periódich incalificable conspirava contra la nostra tranquil·litat; perque ningú sabia que 'l Consell de ministres, fins el Consell de ministres! enganyat per aquell diari, donava al assumpto unas proporcions colossals, y enlloch de procedir com hauria procedit qualsevol govern seriós, va tresmetre ordres y més ordres, amenassas y més amenassas, com si tingessim a las portas d'Espanya un exèrcit invasor.

La nostra desgracia estava decretada. Hi havia necessitat de víctimas, y las víctimas varen ser nosaltres, com haurian pogut ésser uns altres qualsevols. No era qüestió de triar.

De deu a onze de la nit del 29 d'agost, la guardia civil va vindre a sembrar la desolució a la platja.

Mentres estavam tranquil·ls, divertintse els uns en reunions de familia, y descansant el pescador de las fadigas del treball, tots plegats ab la conciencia ben tranquila, una parella de civils ens va arrencar dels brassos de las nostras mullers y dels nostres fills, pera portarnos a corre-cuita a la presó del Vendrell, y desde allí al Castell de Pilat de Tarragona.

No vull recordar las escenas que 's desenrotllaren quan ens varen agafar. No vull pensar en las llàgrimas que las nostras familias vessaren. Quan recordo lo passat me sembla que no pot ser.

Nosaltres estavam tranquils, per alló de que *qui mal no fa mal no pensa*. Teniam, si, poca ó molta rancunia per las molestias que 'ns ocasionavan y pel disgust dels que deixavam; però com que 'ns creyem subllits d'una nació civilisada, estavam segurs de que després de prestar declaració a Tarragona ens deixaran en llibertat, quan menys provisional.

També en aixó anavan errats.

La declaració, la única que 'ns han prés, la varem prestar al primer dia. Va passar un altre dia, y un altre, y un altre, y... res. Demanarem la llibertat provisional y... al cap de quinze dies decretaren la negativa, fundantse en que s'havían d'instruir certes diligencias.

Y mentres tant l'assumplo s'enredava. ¿Qui l'enredava? No ho sé. Alguns han dit que hi havia un cacich que, aprofitant la *ganga*, procurava posar llenya al foch pera veure si, allargant el procés, podria embolicar en ell a determinadas personalitats pera 'l logro d'algún fi particular. Jo no ho crech; no vull creure que al mon hi hagin feras d'aquesta mena; mes si desgraciadament fos cert y aquestas malas personas tenen familia, pensin que tal faràs tal trobarás, y que Deu dona la paga segons la conducta.

Lo que sí sabem de cert, es la sanya del periódich foraster y denunciador de Barcelona. Un dia 'ns va compareixer a la presó un seu redactor, ab la pretensió de tindre ab nosaltres una entrevista. Las nostras intencions eran de tirarlo escalas avall; pero com que l'acompanyava una persona a qui no podiam desairar, com que aquesta persona 'ns va assegurar que aquell venia pera obrir una informació que donaria peu pera rectificar la conducta del periódich causant de la nostra cautivitat, el varem rebre y... *efectivament*, al cap de pochis dies ens en varem penedir; puig aquell... (no vull calificarlo) molt lluny de posar la veritat en son lloch, com era 'l seu dever, ens va acabar d'enfonsar ab una altra serie se calumnias, que encara que no anavan dirigidas

contra nosaltres, eram nosaltres qui'n tocava las conseqüències. Deu li pagui com se mereixin, á n'ell y a n' el seu periódich, el mal que 'ns ha fet.

Mentres tant anavan passant dias y més dias, setmanas y més setmanas, y nosaltres continuavam podrintnos, com vils delinqüents, en la téntrica presó de Tarragona.

Peró lo més bo del cas, es que no sabiam ni sabém avuy encara el per qué estavam processats, ni la causa verdadera del nostre cautiveri; puig per més que sembla mentida, no 'ns varen notificar el processament. Quan en la presó 'ns feren declarar, una de las preguntas era la de *si sabiam per qué estavam processats*. Com que no 'ns ho havian dit, varem contestar, naturalment que nó. Si aixó com algú vol suposar, significa la notificació del procés, está clar que aquesta va ferse; peró jo, sense saber res d'aquets assumptos, crech que'l processament s'havia de notificar manifestant las causas á que obehia y entregantnos cópia del auto; puig no fentho aixís, ens deixavan indefensos.

Darrerament algú va dirnos, d'una manera extra-oficial, que no s'ens perseguia per la sustracció de la bandera del jubilat per boig, sinó per haverne posat de catalanas á las nostras casetas, malgrat las ordres que'l cabo de mar, de Calafell, portava de treurelas, y á n' el pobre pescador per haver prés els rems d'aquell subjecte. Ab la relació que he fet, queda demostrada la improcedencia dels cárrechs, y sinó, pregunto jo: ¿á qui va donar las ordres el cabo de mar? ¿A quina hora, en quin lloch lo cabo de mar va ordenar al senyor Solá ni á ningú de la seva familia que retiresin la bandera? Si aquell fulano portava ordres superiors, si aquestas ordres las hagués trasmesas al senyor Solá y no haguessin sigut obeidas, ¿com se comprén que no demanés l'aussili dels carrabiners d'aquell punt pera ferlas cumplir? ¿Com se comprén que pera pendre una bandera, d'ordre superior, no s'fés de dia, á la vista de tothom, y hagués de ser presa, *no sabém per qui*, á altas horas de la nit?

Crech inútil y fins depriment l'esforsarme més pera fer ressaltar lo inmotivat de la nostra detenció. Qui ha de saberho, massa ho sab; y si'l nostre cautiveri va durar tant, si va haver d'esperarse fins al darrer moment, quan ja no era possible altra cosa pera tornarnos la llibertat, la culpa deu tenir-la qui la té, que nosaltres no volém esbrinarho; peró consti que si no s'ha procedit ab ensanyament contra nosaltres, s'ha fet al menys tot lo possible pera que ho semblés.

Juljin, sinó. Durant la nostra presó se han fet á Barcelona y á la provincia de Tarragona molts detencions per las autoritats militars; per causas molt més sérias que las del nostre estrany procés. Donchs bé: totas, ó casi totas las personas detingudas, obtingueren al cap de pòchs dias la llibertat. Per cert que recordo an fet bastant significatiu. Un dia arribavan á la nostra presó un bon número de presos, quan al cap de pòchs moments se rebia un telegrama del director del periódich denunciador causant de la nostra desgracia, en la qual manifestava que *per mediació seva el general els hi havia concedit la llibertat*. Figuris els comentaris que fariam nosaltres, devant d'un acte com aquet. Com si tot aixó no fos prou pera mortificarnos, varem saber, un altre dia, que un general havia tingut á Madrid un desafió ab un periodista, qual fet fou publicat pels periódichs, y no obstant y aixó, no hem sabut veure que cap autoritat hagi aplicat l'article 440 del Códech Penal.

Aquesta es la justicia de la Espanya governada per don Práxedes Mateu Sagasta, progresista d'abolengo, cap-pare dels nostres... ¡LIBERALS! y un dels pròchms de la gloriosa revolució de Setembre.

Ajuntament

Sessió de segona convocatoria celebrada dissapte, dia 25 del passat Octubre, baix la presidencia del Alcalde don Anton Martorell.

Fou aprovada l'acte de la anterior.

Se concedí permís á donya Maria Navarro y Vallés pera aixamplar lo portal d'una casa de sa pro-

pietat, situada en lo carrer del Nort, número 49, mediant lo pago dels dréts corresponents, y eximint la de la obligació de construir l'acera per de prompte, en virtut de lo defectuós de la rasant de dit carrer; pero ab obligació de construir-la quan estiga subsanat dit defecte.

A proposta del senyor Gay y enterada la Corporació del Reglament organisant la carrera de Secretaris d'Ajuntament, per unanimitat s'acordá protestar de dit Reglament y adherirse á la reclamació presentada contra'l mateix per l'Ajuntament de Tarragona.

Lo senyor Salvó dona compte de que la Comissió nombrada al efecte en la sessió del 2 del corrent, junt ab l'amo del balneari de Comarruga y un representant de la Companyia del ferro-carril, passaren á inspeccionar los eslanys de dit lloch ab lo fi de resoldre sobre'l terreno las reformas necessarias pera'l sanejament d'aquells, á qual efecte opinan que s'lograria l'objecte proposat obrint un canal de comunicació entre ls dos estanys y construhint en lo desaiguader una comporta que en un moment dat pogués facilitar lo desaigüe rápit y consegüent arrastre de llimach, causa de la infecció. L'Ajuntament quedá enterat.

Y no haventhi cap mes assumpto d'que tractar s'aixecá la sessió.

Ab motiu d'haver tingut d'adelantar la surtida del present número, no hem pogut publicar l'extracte de la sessió de la present setmana. Ho farém en lo número vinent.

CRÓNICA

Avuy, festivitat de Totsans, una de las més populars del any y festa verdaderament de familia, Lo VENDRELLENCH se complau en felicitar á sos lectors, desitjantlosi al mateix temps salut y prosperitat y que per molts anys puguin celebrar la tradicional y familiar castanyada.

Durant aquestos últims dias se ha fet en nostra vila, ab motiu d'haver estat en la mateixa un gos calificat com á rabiós pel Doctor Ferrán, un veruader extermini de gossos ab gran satisfacció del vehinat en general.

Més d'una vegada ens haviam queixat del gran número de gossos que, tan de nit com de dia, rondavan y escandalisavan per aquets carrers, que no semblava sino que ls seus amos los haguessin abandonat á la bona de Deu.

La disposició de l'Alcaldia ordenant l'extermini ha sigut alabada per tothom, convenint tothom en que, de tant en tant, convindria una aclarida com la que ara s'ha fet, en benefici y defensa de las pantorrillas dels transeunts.

Enguany la diada de la Commemoració dels Difunts no s'escan al endemá de Totsants, com sens dupte alguns creuen, sino el dilluns dia 3, per no entrar dita commemoració en diumenge.

Ab motiu d'haver obtingut la llibertat los delinqüents per lo de la platja de Sant Salvador, la festa de aquest Sant que s'venera en la hermita de dita platja, y que s'escan lo dia 9 del corrent mes, se celebrará enguany ab gran esplendidesa, haventse senyalat lo següent dilluns dia 10 pera tal objecte.

Es de creuer que enguany, més que ls any anteriors, se veurá aquella platja concorregudissima per poch que'l temps hi acompanyi.

Hem tingut ocasió de parlar ab alguns dels grallers de més anomenada de pobles de la comarca y d'aquesta vila, que com es sapigut es lo centre dels grallers, referent al concurs de grallas que forma un dels números de las firas y festas de Vilanova y Geltrú, y n'hem tret lo convenciment de que hi há'l proposit, per part dels grallers, de no concorrer á dit concurs, al menys per lo que respecta als d'aquesta encontrada, que es ahont hi há las parellas de més fama.

Sembla que la abstenció obeheix á no acomodarlosi alguna de las condicions que conté la convocatoria del cartell.

Avuy aquesta tarde se representará en lo Teatro del Tivoli lo drama tan popular y indispensable com las castanyas, *Don Juan Tenorio*, desempnyat per la secció d'aficionados que dirigeix lo senyor Figuerola.

Demá diumenge, á la nit, la propia secció donará una segona representació del mateix drama en lo teatro del Casino Circo.

Degut á las tonterias y malavolensas de la política caciquista que sempre ha imperat en aquesta provincia, dimecres d'aquesta setmana tingué que seure en lo banch dels acusats, en judici per Jurats, á la Audiencia provincial de Tarragona, nostre particular y estimat amich en Maciá Guarro, Jutje municipal que havia sigut de nostra vila quant exercia aquí la abogacia, y després Alcalde de Montblanch, sa vila nadiua, junt ab lo dipositari del Ajuntament que presidia, ab motiu d'una causa que se li seguia per suposada malversació de fondos municipals, que consistia en haver demorat la entrega del 33 per 100 dels ingresos del Ajuntament de Montblanch, embargat per la Delegació de Hisenda.

Lo senyor Guarro va defensarse á sí mateix y al dipositari l'advocat D. Manel Valls.

Lo Jurat doná veredicta d'inculpabilitat, pronunciantse després sentència absolutoria pel tribunal de dret, sobresshint lliurement la causa.

Felicitém coralment al amich Guarro per la absolució, que sens dupte devia esperar, com solen tancar sempre aquets processos provinents de las malavolensas políticas, pero que, ab tot, proporcionan molestias y serios trastorns á la familia.

Lo general governador militar de Tarragona ha donat las gracias á las autoritats de Arbós, Banyeras y Sant Jaume per las mostras de carinyo y ls recursos facilitats á las tropas durant las últimas manio-bras militars.

Hem rebut un exemplar del bonich cartell anunciador de las firas y festas que se celebrarán á Vilanova y Geltrú desde'l dia 8 al 11 del corrent mes de novembre, que consistirán en concurs de bestiar de totas menas ab premis ab diner, concurs de grallas, funcions teatrals, balls en los Cassinos, carre-ras de bicicletas, focs artificials, etc

Dit cartell, que s'molt vistable y adequat al objecte, es obra del dibuixant J. Llaverias, y tirat á quatre tintas en la acreditada litografia de A. Utrillo, de Barcelona.

Secció Oficial

MERCAT PUBLICH

Relació de lo recaudat en la passada setmana.

	Pesetas.
26 Octubre.	13.05
27 »	8.35
28 »	9.25
29 »	9.10
30 »	9.00
31 »	9.00
TOTAL.	57.75

Funcions religiosas

Aquesta tarde comeusará lo Novenari de ánimas, á las sis, en el que predicará tots los dias lo R. P. Bargués.

Demá, diumenge, á las tres ensenyansa de la doctrina cristiana, y á dos quarts de sis se resarán los tres punts del Sant Rosari y tot seguit lo Novenari.

Dilluns en que la Iglesia fa la commemoració dels fideis difunts, la primera missa se dirá á dos quarts de sis, y á las deu se cantarà un solemne aniversari per los difunts de la parroquia.

Dimars festa de Sant Carlos, la primera missa se dirá á dos quarts de sis, y á las deu ofici solemne ab orga y cantors y sermó que farà lo Rvmt. Isidro Cucurella, Pbre. vicari de la parroquia.

IMP. RAMON GERMANS.—VENDRELL.

ANUNCIS

AGRICULTORS probeu el
Guano Universal
marca "**SOL**" y vos convenceréu de sos bons resultats.

Dipòsit: Joan Reig, Plassa Nova, 2.-VENDRELL

Disponible

Labors agricolas á vapor

En la Redacció y Administració de *L' Art del Pagés*, Primpesa, 11, principal primera, Barcelona, se donará rahó de las condiciones económicas para desfondar terrenos para 'l cultiu de vinya y altrás plantas, per medi dels aparatos més perfeccionats que 's coneixen fins avuy.

Per informes, dirigirse á D. Francisco X. Tobellá, qui facilitará notas de preus per desfondar, desde un á tres pams de fondaria.

Barbería de Joan Carbonell

En aquest tan acreditat com elegant establiment s' ha rebut un variat assortit d' extractes de primera calitat, com son **Violette, Ron-Kina, Portugal, Champou** y altres, pera friccions y pera rentar lo cap, que posó á disposició del públich á preus econòmichs.

Carrer del Sol, 17.-VENDRELL

¡Increible verdad!

Un anillo para caballero, oro ley con hermosísimo brillante, 50 pesetas.
Idem con brillante doble grueso, 100 pesetas.
Un alfiler para caballero, oro ley con espléndido brillante, 25 pesetas.
Alfiler id. id. (brillante muy grueso), 50 pesetas.
Anillos última novedad para señoras y señoritas, oro ley con hermosísimo brillante, 25 pesetas.
Un par pendientes para señoritas, oro ley con espléndidos brillantes, 25 pts.
Un par pendientes para señoras, oro ley con hermosísimos brillantes, 50 pts.
Idem con hermosísimos brillantes dobles gruesos, 100 pesetas.
Un par pendientes para niñas (especialidad para verdadero regalo) oro ley y espléndidos brillantes, 25 pe.etas.
Medallas oro de ley, con la efige de la Purísima, esmalte de Florencia, y brillantes Am: Alaska. Ptas. 100.
Oro garantido de ley (18 quilates) y brillantes químicamente perfectos, más hermosos y de más valor, por su constante brillantez y esplendor que los verdaderos. Descomposición de luz, dureza, lapidación perfecta, imitación maravillosa.

Regalo 5.000 pesetas
á quien distinga estos brillantes ALASKA de los legítimos

Gran Premio en la Exposición de París

A todo comprador no conforme con el género se le devolverá inmediatamente el dinero.

Enviar la medida de los anillos, tomándolo con un hilo alrededor del dedo.

Única y verdadera ocasión para gastar bien el dinero en regalos, siendo siempre su valor superior al coste. No se hacen descuentos; no se concede representación; no se envían muestras. *Gratis y Franco* catálogo ilustrado.

Envío franco de todos gastos en cajita valor declarado y por correo, para toda España é Islas.

No sirvese ningún pedido que no sea convenido antes el pago.

Único representante general Sociedad Oro y Brillantes Am: Alaska.

G. A. BUYAS.—Corso Romana, 104 y 106, MILAN (ITALIA)

Marca de la casa.

Fábica de guanos y primeras materias per abonos

Guanos especiales per **VINYAS** y **CEREALS**

Anton Trillas

Carrer de Montserrat, Vendrell